

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Heves Megyei Bíróság dr. Gulyás Katalin főügyész-helyettes (**3300 Eger, Barkóczy u. 1.**) által képviselt **település neve Megyei Főügyészség (3300 Eger, Barkóczy u. 1.)** felperesnek - dr. Mándi Éva (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) jogtanácsos által képviselt **Országos Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) alperes ellen ügyészségi óvás tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság az **Országos Rendőr-főkapitányság** által hozott **határozatszám.** számú ügyészségi óvást elutasító határozatát **hatályon kívül helyezi,** és az eljárt közigazgatási szervet **új eljárás lefolytatására kötelezi.**

A le nem rótt eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

A bíróság ítélete ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A bíróság a felperes kereseti kérelme, az alperes érdemi nyilatkozata és a csatolt közigazgatási iratok tartalma alapján az alábbiakat állapította meg:

Kérelmező neve önvédelmi maroklőfegyver tartási engedély meghosszabbítása iránti kérelmet terjesztett elő a **település neve** Megyei Rendőr-főkapitányságon. Kérelmében a **fegyvertartási engedély száma** számú önvédelmi célú maroklőfegyver tartására jogosító engedélye érvényességének újabb 5 évvel történő meghosszabbítását kérte.

Indokolásként előadta, hogy 1992-től kezdve hivatásos rendőrként dolgozik és jelenleg a **Hevesi** Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Felderítő Alosztályának vezetője. Munkája folytán mindennapi kapcsolatba kerül bűnelkövetőkkel és emiatt többször kapott szóbeli, a saját és családja élete, testi épsége elleni fenyegetéseket. Lakóhelye **település neve**-en van. A szóbeli fenyegetések pedig az itt tartózkodó bűnelkövetők részéről érkeztek, ezért szükségesnek tartja a saját és családja védelmében az önvédelmi célú maroklőfegyver további tartására való feljogosítását.

A Főkapitányság a kérelemben foglaltakat alaposnak ítélte és a 2009. január 20-án kelt döntésével a lőfegyvertartási engedély érvényességét 5 évvel meghosszabbította.

A **Heves Megyei Főügyészség** az iratok felülvizsgálata során arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező önvédelmi célú maroklőfegyver tartására jogosító engedélyének meghosszabbítása megalapozatlan volt, mert a fegyverekről és lőszerokról szóló 253/2004. (IX. 31.) Kormányrendelet (továbbiakban: rendelet) 25. § (1) bekezdése szerinti feltételek nem álltak fenn, ezért az ügyészség **ügyészségi óvás száma.** szám alatt óvást nyújtott be.

A Főügyészség által benyújtott óvást az elsőfokú hatóság arra hivatkozással nem fogadta el, hogy az engedélyezési eljárás során az ORFK Közbiztonsági Főigazgatóság Igazgatásrendészeti Főosztályvezetőjének **leirat száma** számú leirata szerint jártak el. A leirat 4. pontjában megfogalmazottak értelmében a szükséges feltételek meglétének vizsgálatán túl a Kormányrendelet 25. § (1) bekezdésében foglalt veszélyeztetettség alátámasztására figyelembe kell venni a Nemzetbiztonsági Hivatal Főosztályvezetőjének igazolását és az ügyfél nyilatkozatát. A kérelmező élete, testi épsége az általa betöltött munkakör alapján fokozott védelmet igényel, mindezek okán az elsőfokú hatóság az óvással nem értett egyet és az érdemi észrevételeivel együtt felettes szervéhez az óvást felterjesztette.

Az **Országos Rendőr-főkapitányság** a 2010. március 26-án kelt **határozatszám.** számú határozatával az óvást elutasította.

A határozatban kifejtett álláspontja szerint az új fegyvertartási jogszabály hatályba lépésére és kihirdetésére 2004. augusztus 31-ét követő 3. napon, azaz 2004. szeptember 3-án került sor, így a hatóságnak nem volt megfelelő ideje az új jogszabály alkalmazására való felkészülésre.

Az ORFK Igazgatásrendészeti Főosztálya zökkenőmentes, folyamatos ügyintézés biztosítása érdekében továbbképzésen tájékoztatta az engedélyügyi előadókat a jogalkalmazás legfontosabb kérdéseiről. Az új jogi szabályozás a fegyvertartásra jogosultak alanyi körét megszüntette, ezért olyan gyakorlat kialakítása szükséges, hogy a 10, vagy több éve önvédelmi maroklőfegyver-tartási engedéllyel rendelkező személyeket a hatóság egyik napról a másikra ne fossza meg ezen védekezési eszköztől. Az elsőfokú hatóság az ORFK Közbiztonsági Főigazgatóság Igazgatásrendészeti Főosztály vezetőjének hivatkozott számú leiratában foglaltak szerint járt el. Figyelembe vette a kérelmezőnél a parancsnoki javaslatot a veszélyeztetettség bizonyításánál és a kérelmező nyilatkozatát.

Tekintettel volt a 201/B/1995. AB számú határozatban foglaltakra, mely kimondja, hogy a korábban hatályos Kormányrendeletben felsorolt személyek olyan fontos tisztségek viselői, vagy kiemelkedő jelentőségű közmegbízatást ellátó vezetők, akikről maga a jogalkotó vélelmezi, hogy feladatuk ellátására tekintet nélkül életük és testi épségük külön igazolás nélkül is védelmet igényel.

A jogszabályi rendelkezés tehát nem alkotmányellenes megkülönböztetés, csupán a hatóság bizonyíték beszerzési munkáját könnyítő intézkedés.

A **Heves Megyei Főügyészség** az óvást elutasító határozattal szemben a Pp. 327/A. § (1) bekezdése alapján közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti kereseti kérelmet nyújtott be.

A felperes kereseti kérelmében az óvást elutasító másodfokú határozat hatályon kívül helyezését és az eljárt közigazgatási szerv új eljárásra történő kötelezését indítványozta a Pp. 339. § (1) bekezdésére történő hivatkozással.

A felperesi kereset szerint az alperesi döntés jogszabálysértő. A megváltozott és módosított 253/2004. (VIII.31.) Kormányrendelet már nem teszi lehetővé bizonyos foglalkozást gyakorlók, hivatást betöltők számára alanyi jogon a fokozott védelem szükségességére irányuló külön bizonyítás felvétele nélkül az önvédelmi célú maroklőfegyver tartásának engedélyezését.

A Kormányrendelet 25. § (1) bekezdése szerint e rendelet eltérő rendelkezése hiányában önvédelmi célra rövid lőfegyver és lőszer megszerzése és tartása annak engedélyezhető, aki bizonyítja, hogy élete, testi épsége - tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet fennállása miatt - fokozott védelmet igényel.

A rendelet 32. § (1) bekezdése kimondja, hogy a fegyver, lőszer tartására kiadott engedélyt tartalmazó okmány érvényességi ideje kérelemre alkalmanként további 5 évre meghosszabbítható, ha az engedély kiadására vonatkozó feltételek - azok ismételt vizsgálata alapján - biztosítottak.

Jelen hatályos rendelkezés alapján minden kérelmező minden ügyében vizsgálnia kell a hatóságnak, hogy a kérelmező szolgáltatott-e olyan bizonyítékot, amely alkalmas annak bizonyítására, hogy élete, testi épsége tűzfegyverrel elhárítható veszélyben van és ezért fokozott védelmet igényel.

A kérelmezőnek a tűzfegyverrel való elhárítható konkrét veszélyhelyzet fennállását kell bizonyítania, az absztrakt veszélyeztetettség, azaz a veszélyhelyzet lehetőségének fennállása nem elegendő a kérelem teljesítéséhez. A korábbi, vagy jelenlegi munkakörre, tevékenységre vonatkozó bizonyítékok általánosságban valószínűsíthetik ugyan az ilyen veszélyhelyzet bekövetkezését, de konkrét fennállását önmagukban nem bizonyítják. Az engedély kiadása, vagy meghosszabbítása tehát megalapozatlan, ha az életet, testi épséget fenyegető, tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet fennállása csak valószínűsíthető, de nem bizonyított.

Jelen ügyben a kérelmező foglalkozása az absztrakt veszélyhelyzet fennállását ugyan valószínűsítheti, de konkrét adatok, bizonyítékok nélkül nem igazolja a konkrét veszélyhelyzet meglétét.

A fentiek miatt az óvást elutasító határozat megalapozatlan és sérült a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (Ket.) 50. § (1), (4), (5) bekezdése.

A Főkapitányságnak, valamint az ORFK-nak a vezetői leiratra történő hivatkozása két okból sem foghat helyt. Egyrészt azért, mert annak tartalma az ügyben jogi relevanciával nem bír tekintettel arra, hogy nem minősül jogszabálynak. Ha pedig tartalma ellentétes a jogszabályokkal, akkor az egyedi döntések meghozatalakor sem lehet irányadó a hatóság számára. Másrészt annak rendelkezései azokon a korábbi jogi rendelkezéseken alapulnak, amelyeket a Kormányrendelet hatályon kívül helyezett. A hivatkozott AB határozat is a

korábbi jogi szabályozást értelmezte, így az a megváltozott jogszabályi rendelkezések alkalmazásánál nem alkalmas a követendő új gyakorlat alátámasztására.

A Főügyészség óvásban kifejtett jogi álláspontját osztotta a Legfőbb Ügyészség is, sőt az ORFK a **Heves Megyei Rendőr-főkapitánysághoz** küldött **átirat száma** számú átiratában is arra hívta fel a Főkapitányságot, hogy az engedélyezési gyakorlatát az ügyészi jogértelmezéshez igazítsa.

Az alperes érdemi nyilatkozatában a kereset elutasítását indítványozta.

Az alperesi érvelés szerint az ügyészségi óvás nem volt alapos és a Ket. hivatkozott jogszabályhelyei megsértésre nem kerültek.

A hatóság a döntéshozatal előtt a tényállást kellő mértékben tisztázta. A hivatkozott jogszabályhely szerint a Ket. az eljáró hatóságra bízta az alkalmazandó bizonyítási eszköz, eszközök megválasztását, amivel összhangban kizárólag a leggyakrabban előforduló bizonyítékfajtákat sorolja fel. A felsorolás között az ügyféli nyilatkozat szerepel, amit az eljáró hatóság a kérelmező ügyében bizonyítékként értékelt. Ezen kívül bizonyítékként értékelésre került a **Hevesi Rendőrkapitányság** vezetőjének parancsnoki javaslata is, mely további bizonyíték.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az eljáró hatóság az engedélyező döntés meghozatala előtt a Kormányrendeletben meghatározott bizonyítást felvette. Döntését önmagában nem a kérelmező által jelenleg betöltött munkakörére, hanem annak figyelembe vétele mellett, mint a rendőri tevékenység mindenki számára ismert, bizonyítást nem igénylő veszélyes jellege folytán az ügyfél által előterjesztett és a parancsnok által alátámasztott bizonyítékokra alapította. Döntése során mérlegelte azt a tényt, hogy a kérelmező munkaköre és a rendőri tevékenység a bűncselekmény elkövetőivel való mindennapi foglalkozást jelent, megalapozza a tűzfigyverrel elhárítható fokozott veszélyeztetettség fennállását.

Az ORFK Közbiztonsági Főigazgatóság Igazgatásrendészeti Főosztály vezetője által 26-36/66/1/2004. ált. számon kiadott iránymutatás 4. pontjával kapcsolatos álláspontja az volt, hogy nem helytálló az ügyészség azon érvelése, hogy az ügyészségnek a törvényességi vizsgálat során ezen leiratban foglaltakat nem állt módjában megismerni, ezért kifogásolni. A leiratban foglaltak szerint jártak el a kérelem elbírálása során. Az egységes engedélyezési eljárás megvalósulása érdekében az iránymutatás a hatályos jogszabályoknak megfelelő instrukciókat tartalmazott, melyet figyelembe vehettek a döntésnél.

Vitatták a **Heves Megyei Főügyészség** azon megállapítását, mely alapján a Legfőbb Ügyészség mellett az ORFK is osztotta az óvásban kifejtetteket akkor, amikor átiratában felhívta a megyei rendőr-főkapitányságot arra, hogy engedélyezési gyakorlatát az ügyészi jogértelmezéshez igazítsa. Az ajánlás kötelező erővel nem bír, így az kötelezően nem figyelembe veendő.

A bíróság a felperes kereseti kérelmét a Pp. XX. fejezetének szabályai szerint lefolytatandó közigazgatási perben kellett, hogy elbírálja. A Pp. 339. §, valamint Ket. 109. § (1) bekezdés alapján a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az ügyészségi óvást

elutasító alperesi határozat jogszabálysértő-e. A felperes keresetében a Ket. 50. § (1), (4) és (6) bekezdésének megsértésére hivatkozott.

A Ket. 50.§ (1) bekezdés kimondja, hogy a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendőek a rendelkezésre álló adatok, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le.

A hatósági eljárásban a Ket. 50. § (4) bekezdése szerint olyan bizonyíték használható fel, amely alkalmas a tényállás tisztázásának megkönnyítésére. Bizonyíték különösen: az ügyfél nyilatkozata, az irat, a tanúvallomás, a személyről készült jegyzőkönyv, a szakértői vélemény, a hatósági ellenőrzésen készült jegyzőkönyv és a tárgyi bizonyíték.

A Ket. 50. § (6) bekezdés értelmében a hatóság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékeli és ezen alapuló meggyőződése szerint állapítja meg a tényállást.

A bíróság álláspontja szerint az ügyészségi óvást elutasító alperesi határozat megalapozatlan, ezért azt a bíróság hatályon kívül helyezte és az eljárást közigazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte.

A bíróság minden tekintetben osztja a felperesnek a 253/2004. (VIII. 31.) Kormányrendelet 25. § (1) bekezdés, valamint 32. § (1) bekezdésében foglaltak értelmezésére vonatkozó jogi álláspontját.

A fegyvertartási kérelmek meghosszabbítása iránti eljárásban a rendelet 32. § (1) bekezdése alapján ugyanazokat a feltételeket kell vizsgálni, mint az engedély kiadására vonatkozó kérelmek elbírálásánál. A kérelmek meghosszabbítása során ismételten meg kell vizsgálni azokat a feltételeket, mint amelyeket a hatóság az engedély iránti kérelem elbírálása során megvizsgált. A feltételek vizsgálata során ezért tekintettel kell lenni a Kormányrendelet 25. § (1) bekezdésében foglaltakra, mely kimondja, hogy a rendelet eltérő rendelkezése hiányában önvédelmi célra rövid lőfegyver és lőszer megszerzése és tartása annak engedélyezhető, aki bizonyítja, hogy élete, testi épsége - tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet fennállása miatt - fokozott védelmet igényel.

Az élet, testi épség fokozott védelmének igénye és az, hogy ez a védelem csak tűzfegyverrel hárítható el, valamint tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet áll fenn, akként értelmezendő, hogy ennek a veszélyhelyzetnek közvetlennek és konkrétan kell lennie. Az absztrakt veszélyhelyzet lehetősége, a veszélyhelyzet valószínűsítése, a bizonyítottság jogszabályi követelményét nem elégíti ki és nem elegendő. Ezért helyesen érvelt a felperes azzal, hogy önmagában az a körülmény, hogy a kérelmező rendőrként dolgozik és bűncselekmény elkövetőivel foglalkozik nap, mint nap, az életet és testi épséget közvetlenül veszélyeztető helyzet fennállását nem igazolja és nem bizonyított az, hogy ez a veszélyhelyzet csak tűzfegyverrel hárítható el.

Miután a módosult Kormányrendelet alapján az alanyi jogosultság a lőfegyvertartásra vonatkozóan megszűnt, minden kérelmezőnek, illetve meghosszabbítás iránti kérelmet előterjesztőnek az adott aktuális időpontban kell bizonyítania az engedélyezési feltételek fennállását, jelen esetben a konkrét veszélyeztetettséget.

Az alperesnek azon érvelése helytálló, hogy a kérelem elbírálása során az ügyféli nyilatkozat és a parancsnoki vélemény a bizonyítékok között értékelhető. Az ügyészség nem is vonta kétségbe azt, hogy az ügyféli nyilatkozat, valamint a Rendőrkapitányság vezetőjének parancsnoki javaslata bizonyítékként ne lenne értékelhető, figyelembe vehető.

Ugyanakkor egyetért a bíróság azon felperesi érveléssel, hogy a konkrét kérelem elbírálása során sem az ügyféli nyilatkozat, sem a parancsnoki javaslat nem tartalmaz olyan konkrét adatot, tény, körülményt, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a kérelmező esetében a konkrét veszélyhelyzet és veszélyeztetettség fennáll. Önmagában a munkakör betöltése és ellátása nem bizonyítja az engedélyezési feltételek fenn álltát. Az valószínűsíthető, hogy a kérelmező az általa betöltött munkakör miatt a bűncselekmény elkövetői részéről szóban, vagy esetleg tettelesen is fenyegetéseknek lehet kitéve. Nincs azonban a rendelkezésre álló adatok alapján olyan konkrét tény, adat, információ, vagy bizonyíték, amely alátámasztaná, hogy a kérelmező az önvédelmi maroklőfegyver tartási engedélye meghosszabbítása során, vagy azt megelőzően konkrét veszélyhelyzetnek volt kitéve.

A rendőri szolgálatot teljesítők a szolgálat ellátása közben szolgálati fegyverrel rendelkeznek, így a szolgálat teljesítése során az egyéb biztonsági intézkedéseket is figyelembe véve a védelmük biztosított. Miután a kérelmező kérelme önvédelmi maroklőfegyver tartására vonatkozó engedély meghosszabbítására irányult, helyes a felperes azon érvelése, miszerint a konkrét kérelem elbírálása során az engedélyező hatóságnak konkrétan meg kell vizsgálnia a feltételek fennállását, köztük a Kormányrendelet 25. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Az érdemi döntés meghozatalához szükséges tényállás feltárási és bizonyítási kötelezettség az eljáró hatóságot terheli. Az ügyféli nyilatkozat és a parancsnoki javaslat, amely úgy fogalmaz, hogy a kérelmező élete, testi épsége fokozott védelmet igényelhet - és nem igényel - nem tekinthető olyan bizonyítéknak a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelve, amely kétséget kizáróan alátámasztja a fokozott veszélyeztetettséget és a kérelem teljesítésének szükségességét.

A bíróság által elrendelt új eljárás során minden kérelmező esetében konkrétan és egyedileg kell megvizsgálni azt, hogy vannak-e olyan egyéb tényállási elemek és bizonyítékok, amelyek az adott kérelmező vonatkozásában az R. 25. § (1) bekezdése szerinti feltételek konkrét fennállását igazolják és bizonyítják (pl. volt-e fogvatartott részéről fenyegetés akár szóban, akár írásban, esetlegesen volt-e bírósági eljárás fenyegetés, vagy veszélyhelyzet miatt, stb.).

A bíróság álláspontja az, hogy miután az adott munkakört és tisztséget betöltők alanyi jogosultsága a megváltozott jogszabályi rendelkezések folytán a lőfegyver tartására vonatkozóan megszűnt, minden kérelmező esetében egyedileg és konkrétan meg kell vizsgálni a jogosultsági feltételek fenn álltát. Ennek megvizsgálása a kérelmező ügyében született alaphatározat meghozatalakor elmaradt, az ügyféli nyilatkozat és a parancsnoki javaslat, mint bizonyíték ugyan figyelembe vehető, de a konkrét veszélyhelyzetet nem igazolja, ezért egyetért a bíróság a felperesi állásponttal abban, hogy a tényállás nem kellőképpen feltárt és a szükséges bizonyítási eljárás nem került lefolytatásra, illetve a konkrét veszélyeztetettség fennállására vonatkozó bizonyítékok nem kerültek beszerzésre. Emiatt az új eljárásra történő kötelezés indokolt.

Az a körülmény, hogy a **Heves** Megyei Rendőr-főkapitányság a korábbi leiratban foglaltaknak és iránymutatásnak megfelelően bírálta el a kérelmet, még az ügyészségi óvást nem teszi megalapozatlanná. A kérelmeket a kérelem elbírálásakor megállapítható tényállás és az akkor hatályos jogi szabályozás alapján kell elbírálni a Pp. 339./A §-ában foglaltakat és a Ket. 109. § rendelkezéseit is figyelembe véve.

A bíróság a fenti indokok miatt az **Országos Rendőr-főkapitányság** által hozott ügyészségi óvást elutasító határozatot hatályon kívül helyezte és az eljárás közgazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte.

A felperes és az alperes személyes illetékmentességet élvez az Illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján, ezért a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előzetesen le nem rótt illetéket a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 14. §-a alapján.

A peres feleknek igazolt perköltsége a perben nem merült fel, ezért a bíróság e kérdésében nem rendelkezett.

A bíróság ítélete elleni fellebbezési lehetőséget a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

E g e r , 2010. október 22.

Dr. Szalai Tünde s.k.
megyei bíró

A kiadmány hitelül: